

Izhaja vsako prvo
in tretjo soboto v
mesecu. Stane na
leto 6 K, na pol
leta 3 K. Posamezni listi po
30 vin.

JEŽ

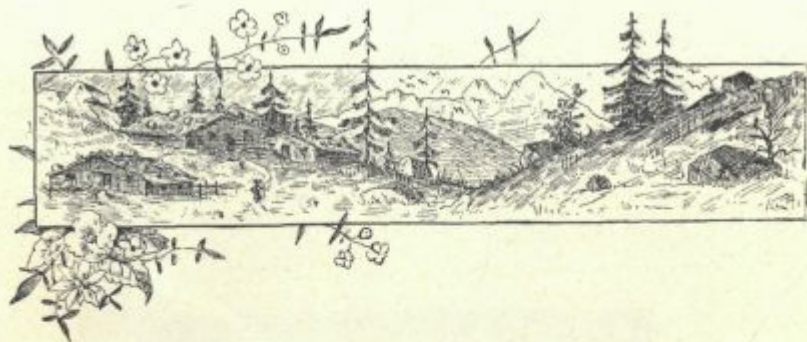
Naročnina naj se
pošilja upravni-
štvu. Rokopisi pa
uredništvu, JEŽA
v Ljubljani. Inse-
rati se računajo
po dogovoru.

List 8. - V Ljubljani, dne 27. marca 1909. - Leto VII.

V dvomu.

Sedaj pa res ne vem, ali si hočem poiskati ljubčka, da se
bom lahko omožila; ali se hočem omožiti, da dobim ljubčka.

FERDO PLEMIČ:

DRUŠTVO ABSTINENTOV.

Društvo abstinentov slavnega omizja „pozne ure“ pričelo je svoje delovanje točno ob polnoči.

Vstal je slavni starosta Goban, tudi veliki Goban imenovan, ter pričel ginjenim glasom sledeči zgodovinski govor: „Možje in prijatelji, kaj je cilj vašega početja, cilj vašega življenja?“

„Mica še pol litra!“ pretrgal je mladosta Lijček, nastal umeten odmor, ter si s tem neopravičenim medklicem priboril karajoč pogled Gobana, ki je sicer nadaljeval:

„Piti, piti in v tretjič piti! Vprašam Vas in vprašajte vaša srca, jeli to prava pot do čednosti? Jeli to, oprostite da povzdignem glas, jeli to prava državljanska čednost zvestega davkoplačevalca? Jeli s takim početjem koristite naši mili domovini?“

„Daaa!“ zagrmí v zboru, tako da predsednik Goban presenečen preneha. A s podvojenim ognjem nadaljuje v prihodnjem hipu:

„Figo koristite! Domovina ne rabi pivcev, ona rabi zmernih ljudi. Prinesite ji v dar čile svoje moči, prinesite ji sveže glave, prinesite“

„ pol litra tudi meni! se oglasi član Bečva pomignivši kletarici.

„Možje in prijatelji, pol litra in še pol litra, kaj je to življenje? Kje je vaše moštvo, vaš ponos? Ne, ne, kličem vam in klical vam bom vedno z glasom libanonskega leva v puščavi Sahari, do tu in ne dalje! Roko proč od kupice, ne zastrupljajte si mladega življenja! Roko proč in odrecite se alkoholu, temu vse-

uničevalcu! Dovolj je dalo naše omizje pohujšanja deželi, naj krenejo sedaj naši koraki na pot čednosti. Svečano vas vabim v tej sveti uri, odpovejte se vinu, in vsaki alkoholični pijači in ustanovite z manoj vred društvo abstinentov. In v to, da se spremeni naše omizje „pozne ure“ v omizje „zgodnje ure“, da bo blestelo liki zvezdi vodnici v tej od alkohola preplavljeni deželi v to“

„. . . . napijem!“ se oglasi mladosta ter prime za čašo. Resno ga pogleda starosta ter mu očetovsko položi desnico na iztegnjeno roko in reče s svečanim balzomom: „Da napijem, a z vodo!“

Ta nepričakovan sklep preseneti vso družbo, v prvi vrsti člana Čebra, katerega je kar dvignilo s stola, da je prijel za klobuk ter odšel. In ni ga bilo več ob isti uri. Žalostno pogleda veliki Goban za njim, potem se obrne z razširjenima rokama proti zaostalim ter reče:

„Ko bi imelo drevo poganjati žlahtni sad, odpadajo veli listje. Zgubljen je oni, ki je šel skozi duri, zgubljen za družino, družbo in domovino, zgubljen“

„Policija ga bo že našla, če ne prej, pri čiščenju mestnih jarkov,“ tolaži član Veha.

„A vi, vi, ki ste še tukaj zbrani“, govori Goban dalje, „vi ne pojdete, vi“

„Hudiča pojdem, ko boš ti vodo pil!“ se oglasi član Bečva ter dostavi: „Ta špas moram še doživeti!“

„Mica polovnjak vode, veliki Goban bo pil vodo!“ kriči drugi.

„Ne, ne“, se brani s sladkim nasmehom starosta, „kupica vode zadostuje.“

„Ne imejte me za norca!“ se brani Mica pri tem nečuvnem naročilu.

„Nu, ko ti pa rečem, ali bo ali ne bo! Goban bo pil, krukinezarji, vodo bo pil!“ se jezi član Veha.

Slednjič prinese Mica res kupico vode in jo postavi na mizo, kar pregovori člana Čopa, da si takoj obleče površnik.

„Človek se lahko prehladi, če stoji kar takole golorok ob jezeru!“ opravičuje svoje početje.

„Mica!“ kriči drugi član, zelen jeze, „kako pa nosite vodo na mizo? Meni je kanila kaplja v vino! To si prepovem! Tako izlijte moj kozarec in posušite ga, pa na ognjišču.“

Medtem je prijel starostá za kupico vode ter jo dvigne proti luči.

„Oj zlata kaplja, biserna tekočina, obsovražena po nedolžnem od toliko njih, pozdravljena v naši sredi! Kdo ne pozna tvojih vrlin, tvoje zdravilne moči, tvoje redilnosti“

„ posebno če so žabe v tebi! dostavi z globokim basom mladosta Lijček. Nemoten nadaljuje Goban:

„Glej, od danes naprej boš ti naša zvezda vodnica, ti boš prekrstila naše omizje v krstu čednosti in zmernosti. S tabo napijem novi poti bodočega našega društva. Ti“

„Tak ne deklamuj toliko, strela, pij enkrat, če imaš korajžo!“ se oglasi član Veba.

Pomilovalno ga pogleda starosta ter reče:

„Oj, da ljubi brat, pil bom, in tudi ti jo boš, in mi vsi bomo pili z njo bratovščino k novemu življenju, h krepostnemu delovanju.“

Nato nese s trdno roko kupico do ust. Grobna tišina nastane, vse oči so vprte v velikega Gobana. Že sta se dotaknili njegoví ustni kozarčevega roba, že

„Peče!“ zavpije preplašen član Čep.

Veliki Goban prebledi, in roka mu zatrepeče, a le za hip, potem si pribori takoj svoje duševno ravnotežje. „Ne peče, ne, dragi Čep!“ de s prikupljivim nasmehom starosta ter zopet dvigne kupico do ust in — pihne parkrat vanjo. Potem nastavi in Zgodilo se je! Člana Bečvo so morali drgniti z octom, da je prišel k sebi, tako ga je pretresel ta prizor. Mica, ki je oddaleč gledala, pa se je prekrizala v svetem strahu. A vsem se je dozdevalo, da jim gomazi nekaj ledenega po hrbtu navzgor in navzdol, prav po goli koži. Kosternirani so bili vsi. In kako tudi ne? Goban, veliki Goban, starosta omizja „pozne ure“, večkrat že, in celo s prvo svetinjo premirani pivec, je pil, vodo je pil, celo kupico vode! —

Ta očividna istina (v bradi mu je blestelo še par onih „bisernih kapljic“), jih je potlačila do dna duše. In ko je Goban nato prebral kratka, a tako usodepolna pravila v vodi prerojenega omizja, in ko jih je vprašal, kdo se hoče podpisati v znak, da pristopi novemu abstinenčnemu omizju, podpisali so vsi — nečuvno — vsi, prav vsi.

Svečano spravi veliki Goban papirje v žep, vstane in reče: „Od sedaj naprej le vodo!“

„Le vodo, a danes še ne; čez teden dni, medtem se je hočem privaditi po kapljicah in žličkah!“ si pridrži mladosta, a Goban nadaljuje:

V proslavo pa tega svečanega hipa, ko smo se vrnili v naročje matere prirode, Mica, dopijo vina!“

Kakor svež zrak prešine slednja beseda potrte duše zbranih članov.

„Kaj je rekel? Vina, vina? Se ti je zareklo, Goban?“ ga izprašujejo vsi med upom in strahom.

„Nič se mi ni zareklo! Vina, rečem Mica, vina na mizo!“

„Goban, noriš?“ se vspeni član Bečva, „sladke so sicer tvoje besede, ali društvo, ali“

Goban ne odgovori nič, samo z brado pomigne tja v kot. Vse oči se vpro tjakaj.

Debeli krčmar se je stezal tam ob zidu do stenskega kalendarja, prijel za listek, odtrgal in presenečenemu omizju „pozne ure“ se zablišči naproti: 1 april.

Aha, tako!

— „Tvoj soprog je toraj odpotoval — ali te je kaj strah ponoči?“

— „Čemu, saj se ne bo še tako kmalu vrnil.“

Neumnost.

Mati: „Erna, ti si z gospodom suplentom preveč intimna, pazita da ne napravita kake neumnosti.“

Erna: „Je prenaumen.“

Vzrok.

„Danes sem pa strašno slabo razpoložen.“

„Saj vendar nimaš mačka!“

„Glej, zdaj si me pa spomnil, kaj mi manjka.“

Tulk cajta me že prijatli ubdelavaja, de b tud jest enkat kej predavu, ke mam dobra gofla, de se jh nazadne res na um mogu ubrant; sam tu je križ, ke člouk res na vé, ki b blu prouzaprou ta nar bl prpravn za predavajne. Union, Mestn dom, Narodn dom, tu use skp ni nč. Sm prideja pušlušat sam bl navaden ldje. Jest pa, če že enkat kej predavam, čm predavat za gespoda in gespode pa spet nekamer drgam na sprauš, kokr h Bobnčke, Činkulet al pa h Fajmoštre. U te štarije gre pa spet premal ldi not; de b pa jest sam za ene par mandlcu ene tri ure gofla brusu, pa tud na

kaže. Zatu m pa nazadne nč družga čez na ustane, kokr de predavam u „Ježe“ Tok kdur se če moje mudrost nažlampat, nej bere „Ježa“, iz „Ježam s saj želodca na u puflderbu, kokr s ga lohka puflderba iz kašna pijača in pa glava ga tud na u bulela.

Zdej je pa še uprašajne, ud kuga čm predavat? Ud muhe pa du elefonta, ud cinglčka pa du ta nar leuš gautrože, ud usega tega sa že druh predaval. Predaval sa že tud ud kraherlu, ke jh pijeja abstinenti pa du ta nar hujšeh bomb, ke barka u lift neseja. Člouk res na vé, na kuga b se spravu, de b ldje še rad poslušal in na zaspal zravu, kokr se punavad zgudi. Pu mojih misleh je gespud dohtar Rubida še ta nar bl ta prava pugruntu, ke je predavu ud razstrelju, bomb in drugeh takeh nadoužneh rči. Iz tem je saj lohka usacga ke je glih mal zakimu, prec iz pokajnam h seb spravu; hujšga se pa tku ni zgudi, zatu je bla ulada čist pu naputrebne u strahe. Sam tu je mal narodn, de b se še jest u tu utekvou, kar je že en druh pred mana vn spelu. No, pa tu me glih na skrbi. Sej gespud dohtar Rubida tud ni use puvedu

in ud min, bomb in družga pokajna je še zmeri kej za puvedat, ke u ldem lohka prou pršlu.

Pa začnima!

Pulfr je glih tku siukašt črn, kokr popr. Popr je dobr na nahter jed, iz pulfram se pa lohka strela, če ni fajhtn, kokr je biu gespud dohtar Rubidatu u „Unione“. Nahter pa še raj poč če je mal fajhtn, seveda kerga ukul ušes. Tud gespud dohtar Stojc preci poč, če se mu ker zamer. Popr pa za ta reč ni za punucat. Nahter tud ud jeze al pa ud šmeha poč. Pr Čamernikumu Nacet je pa kratkinmal use „za počt“. Kokr je že znan, poč nahter tud ud ušabnast in napuha. Kua še use rad poč, se pa zdela na spounem. Kedr m u kej u glava padl, umi pa puvedu.

Zdej nej pa še ud min puvem; pa ne ud gurenjskeh, ampak ud takeh, ke barka razneseja.

Unkat, ke sa me na forštat u tist štari gespa bertna uzmerjal, namest, de b m dal štokša za večerja, kar je sam Gustl uržah, kokr sm puznej zvedu, ke če vs štokš sam pužrt in je zatu gespa bertna nakajfu, de ga men na smeja dat, sm biu neki nataknen in ke sm še narajmu pr fajmeštre ene par prjatlu, sma začel pa ud štarije du štarije iz pouhnem domfam barka vozt in ke sma ja že bl preke jutre prvuzil ke du flečkajnarju, pa naleti naša barka na ena taka mina, ke ma ta peru krajc pud brada, in naša barka se je kokr de b pihnu, razletela na use plati. Neki ja je udletel pu Elefontngas, neki čez flečkajnarsk must, neki pa zavuda, tku de ni blu pred flečkajnarmem ne duha ne sluha več ud naše barke.

Te sorte mine sa še ta nar bl navarne, kokr vema iz lastne skušne. Pr gespud dohtar Rubidatu min, ke ja je u „Unione“ spustu, se je barka kumi tulk nagnila, de se je štofle, ke je biu namest rajfinka na bark, mal zmoču; ta mina iz ta pervem krajcam pud brada je pa naša barka du frementa raznesla.

In te sorte min se bojma.

Vzrok.

A: Kdo je pa tebe pripravil na to misel, dragi, da se misliš oženiti.

B: Upniki, prijatelj, upniki.

Proste misli.

Zakonec ima samo enega sovražnika, in ta je: hišni prijatelj.

Ljubezen, ki se lahko kupi, ni nič vredna.

Diskreditirana.

„Čula sem, da si svojega ljubimca odslovila in da ljubiš zopet svojega soproga.“

„No, to je pa že preveč, kaj vse hudobni jeziki raztrosijo!“

Zakonska ljubezen.

Zdravnik: „V katero letovišče pa hočem letos poslati vašo gospo soprogo?“

Soproga: „Kamor varn drago; samo v Bohinj nikar, kajti tja bom šel letos jaz.“

V zdraviliščih, v katere zahaja gospoda, da bi shujšala, se gostilničarji najbolj rede.

JANKO OSOJNIK:

ŠALJIVEC IZ PODRAVJA.

ZBIRKA PRIPOVEDEK IZ PODRAVJA NA ŠTAJERSKEM.

5. Marberška čebula.

I.

Po cesti gor proti Marbergu je vlekel koščen „fuks“ pokrit voz, v kakoršnih tržijo ptujski kmetje zelje in čebulo po svetu. Dornovec Čuš je sedel pod šotorom na vozu in se pogovarjal s svojim fuksom :

„No fuks, dijo! Na Koroško greva, na Koroško. V Marbergu dobiš ovsa. No fuks! stopi, noč bo že!“

Fuks je mignil z ušesom, nagnal si z repom komarje in začel hitreje premikati stare kosti, kajti vsak gre rad k polnemu koritu, tudi fuks.

Trda tema je bila, ko sta se ustavila pred marberško krčmo. Tu je hotel Čuš nakrmiti fuksa in ga napojiti ter počakati na mesec, ki bi po njegovem računu imel zasijati okoli desetih. Nasipal je fuksu namočene rezi in ovsa, vrgel mu čez hrbet raztrgano odejo, pogladil grive na čelu ter zamrmral: „Zdaj pa le zoblji! Za dve uri greva dalje.“

Hotel je stopiti v krčmo, a vrnil se je še k vozu in potegnil izpod šotora dva venca čebule, vrgel ju na ramo, vzel v roke bič, da mu ga kdo ne ukrade, ter zaklical od daleč v kuhinjo iz veže: „Dober večer vam Bog daj!“

Čuš je dobro vedel, da so Marberžani hudi Nemci, a vendar je pozdravil tudi vso zbrano gospodo v gostilniški sobi zopet s svojim: „Dober večer tudi vam!“

Marberški možje in gospodje so utihnili za hip v svojih pogovorih, ko je stopil Čuš z bičem in čebulo v sobo. Čuš pa se ni dosti zmenil zanje, ampak je sedel v kotu pri peči za prazno mizo, prislonil lepo bič ob peč in si naročil pol litra novega.

Tržanu Štercu so se zasvetile oči ob spominu, kako mu tekne čebula z oljem in fižolom ali pa mrzlim mesom. Vstal je in se spustil v pogovor z Dornovcem, kam je namenjen itd.

„V Pliberk peljem voz luka. Letos je drag, suša je bila in malo ga imamo.“

„Čujte, dajte mi ta dva venca! Plačam vam zanje pol litra vina.“

„Pa ju imejte, čeravno je to malo za tako blago!“

Šterc je potegnil z veseljem venca k sebi in štel, ali je na vsakem vencu dvanajst čebul. Eden venec bo dal svoji stari, drugega si bo pa polagoma trgal sam in užival.

A tudi drugi možje so se spomnili, da bi si lahko kupili zdaj kaj dobrega, ne samo Šterc. Silili so Čuša, naj gre še po več luka, a Čuš se je samo nasmehljaj, ker mu je prišlo na um, kar je bil slišal o Marberžanih, ter je modro obsedel. Slovenski kmetijski korenjak si je privoščil malo marberško gospodo.

„Možje in gospoda, zakaj pa si sami ne sadite luka, ko ga vendar tako radi jeste? Ali ni škoda penez, če si ga morate kupovati v teh dragih časih?“

To pa še res ni prišlo nobenemu na misel.

„Po moji misli bi Marberžani tudi lahko imenitno tržili z lukom, ker nimate daleč na Koroško. Korošci so najboljši kupci in jedo čebulo sila radi. Mi Poljanci izpod Ptuja prislužimo pri lukovi kupčiji vsako leto tisočake, vi pa nič.“

To je vse res. Čudno, da se niso Marberžani že davno domislili te stvari. Prikimavali so k vsemu, kar je govoril resni Čuš. Živahno so si razkladali, kako bi to bilo dobro. Ko je dopovedal župan Guzl še polgluhemu Edelmanu, za kaj se gre, je pristopil še Edelman ter vprašal Čuša:

„Ali bi nas vi naučili, kako se sadi luk in kako se streže temu žitu?“

„Seveda vas naučim, še zastonj vas naučim! Drugemu lukarju bi morali plačati sto goldinarjev, ker bi drugače nobeden ne izdal tajnosti, kako se naj ravna z lukom, da dobro obrodi. Jaz vas poznam in vam povem rad zastonj, ker sem dober človek.

Toda gorje meni, če me izdaste, da sem vam to vse razložil. Moji rojaki bi me križali in bimi užgali kočo.“

„Ne izdamo vas, noben Marberžan vas ne izda!“ je zatrjeval župan Guzl. „Saj vas še po imenu ne poznamo, zato vas niti ne moremo izdati.“

„Dobro, toraj poslušajte! Ko spravite z njive koruzo, je treba prekopati vso njivo z motikami. Potem si izkopljite v njivi jamice laket drugo od druge. V vsako jamico pride čebula in sicer tako, da pride tale slamnati konec v zemljo, drugi konec z brkami pa navzgor. Na teh čebulah, kar jih je spletenih v venec, smo strebili mustače, a to nič ne de. Na vozu imam tudi dve vreči neotrebljenega luka, če ga hočete z brkami.“

Spomladi bo začel luk gnati. Zrastla bo silno močna slama, visoka in široka kakor grm. Na vsaki vejici bo viselo po pet do šest lukov, katere boste potrgali meseca avgusta, kakor jabolka. V dobrih letinah vam zraste na enem grmu vsaj do 200 lukov. Sedaj pa si preračunite, kako bogastvo bi rastlo na vaših njivah. Gnojiti ni treba nič, lukovim njivam sploh ni treba gnoja, ne kakega drugega dela. Grmovje pa požanjete in ga lahko polagate živini vso zimo. Videli boste, kako se bo zredilo vaše govedo! In mleko bo posebno dobro.“

„Krucihergot! To bo za nas!“ je vzkliknil župan Guzl. „Možje, vkup k seji!“

Ko so se posvetovali občinski možje o tej stvari, si je naročil Čuš še pol litra.

Marberški možje vedo dobro, da je treba biti včasih „nobel“ in so sklenili, da ponudijo blagemu lukarskemu učitelju Čušu 100 goldinarjev za njegov voz luka, ker ne zahteva nič za pouk. Vprašali so ga, če je s tem zadovoljen in Čuš je mignil z ramo:

„Za 100 gld. vam dam luk, a toliko je tudi vreden. Če bi ga razprodal v Pliberku na drobno, iztržil bi menda še več, pa naj bo. Imam krajšo pot in skupaj peneze.“

Krčmarica je posvetila z lučjo, gospoda in možje pa so pridno nosili vreče in vence z voza v gostilniško vežo, Edelman je naštel Čušu iz občinskega 100 srebrnikov, ki jih je kmet spravil v robec ter vtaknil v žep.

Ko je bilo vse v redu, se je smejala že luna nad Spodnjo Vižingo dol v Marberg in Čuš je napregel svojega fuksa. Predno je stopil na voz, je podal roko županu Guzlu in še nekatrim drugim rekoč:

„Da ne pozabim še tega. Ako bi luk nekoliko namrznil po zimi pod snegom in bi ne hotel spomladi takoj rasti, ga morate hoditi spomladi za brke vlačiti in šegetat, potem se prebudi. Z Bogom možje! No, hi fuks, dijo!“

Fuks je čutil, da ni več bremena na vozu, in je naglo meril dolgo cesto proti Mariboru. Mesec je jasno svetil na žareči obraz navihanega Dornovca pod šotorom, ki se je menil s svojim fuksom:

„Glej fuks, danes sva dobro opravila. Ne bo ti treba na Koroško. Le stopi, fuks! V Mariboru dobiš ovsa.“

Fuks je nastavljal uho in mahal zopet hitreje proti domu v „lukovo deželo“.

Zadovoljen je bil Čuš in zadovoljni tudi Marberžani. Vsak je bil prepričan, da je napravil izvrsten profit. Kdo je imel prav, to nam kaže prihodnje poglavje iz zgodovine marberške čebule.

II.

Nova misel je prinesla novo življenje v trg. Možje, žene in deca, vse se je potilo na polju in želo koruzo, ki še ni bila docela zrela. Niso še mogli dočakati prave jeseni, da bi lahko sadili čebulo.

Vse se je izvršilo natančno po navodilu onega kmeta dobrotnika, ki jim je bil prodal čebulo. Lep kos zemlje so zasadili. Odborniki so strogo pazili, da so se pravilno vtikale lukove glave v zemljo in da so jim molele brke v zrak, da bi jih hodili spomladi vlačiti in buditi, če bi bilo treba. Nikomur iz sosednih občin niso povedali, da so si sadili čebulo; sklenili so, da ne sme nihče zvedeti, kako se streže temu žlahtnemu pridelku. Na tihem le so se veselili svoje sreče in vso zimo so se pogovarjali edino o svoji čebuli. Zunaj ob njivi pa so imeli stražo noč in dan v mrazu in snegu.

Dolga je bila ta zima in huda, tako huda, da je pokalo drevje in zmraznila čebula. Nič čudnega ni bilo, da ni začela takoj poganjati, ko je skopnel sneg. Župan Guzl pa si je bil dobro zapomnil nauk in je gonil pridno svoje občane na tlako na lukovo polje. Dva tedna so hodili Marberžani šegetat in vlačiti čebule za brke in res je začela že zeleneti njiva. Zdaj je že dobro, so dejali možje, in odslej ni smel nihče več na njivo, da ne pohodi katere bilke. Ni poganjala sicer čebula, pač pa drač, oset, praprot, stoklasa, preslica, kopriva in druge take rastline, toda njiva je zelenela in Marberžani so pričakovali dobre trgatve.

V nedeljo so si razkladili pod orehom svoje veselje in svoje nade. Župan si je trebil zobe in pripovedoval, kaka misel mu je bila šinila sinoči v možgane. Trg Marberg bo po lukovi kupčiji obogatel in oslavel. Vsem tržanom se postavijo nove hiše, vsaj take, kakoršne so videli Marberžani v Gradcu, ko so vozili svoj nesrečni hrast na prodaj. Župan pa bo vložil potem prošnjo na ministra ali pa celo na cesarja, da se povzdigne Marberg v mesto in da bodo Marberžani potem pravi „purgarji“, ne samo na pol.

Kar prileti županov sinček Fricl brez sape k možem pod oreh. Fricl je imel čuvati danes lukovo polje in možje so takoj slutili nekako nesrečo, ko je kričal od daleč: „Svinje! svinje! svinje!“

„Katere svinje? Kje so svinje?“

„Svinje! svinje! Ves luk bodo požrle!“

„Za božjo voljo! Luk?! Naš luk!“ je tarnalo vse poprek.

„Saj sem pravil svinjam, da se naj poberó, da je prepovedano stopiti na lukovo polje, pa me niso hotele ubogati!“ je pripovedoval v joku Fricl. Župan pa ni dalje niti poslušal svojega Fricla, ampak je skočil na noge in jo pocedil proti lukovi njivi skozi trg, tržani pa za njim stokaje in tarnaje: „Joj! jo! naš luk!“ Nekateri so bežali, da pridejo o pravem času na pomoč, drugi pa so pritiskali zaradi večjega števila.

Gospod Guzl je imel nekoliko prevelik trebušček in kre-tave noge in ni mogel tako bežati kakor policaj Šorfšic, katerega se še nosile noge kakor mladega srnca. Policaj je prehitel župana in je stal ob njivi davno pred vsemi drugimi, pri njivi pa je počakal, da si ogleda nevarnost. Res je zagledal kakih dvajset svinj sredi njive, toda ni si upal za njimi, ker je poznal strogo občinsko prepoved, da živa noga ne sme stopiti na lukovo polje.

Tolpa marberških mož in otrok je prisopihala do njive.

„Ujs prasica! hu-buh! ujs!“ kričalo je petdeset grl ob njivi nad svinjami, svinje pa se niso niti zmenile za srdite poglede in grozeče pesti. Mogoče se bodo dale privabit zdobera. „Gudika na! na! na! Vse vkup ni nič pomagalo, svinje so hrustale sredi njive in bukale na zmes zadovoljno, kar je Marberžane še huje razjarilo. Nekaj pa se mora storiti!“

Občinski odborniki so bili že vsi na mestu. Več glav več izmisli in več ve. Guzl je vprašal, kaj se naj stori. Policaja vendar ne morejo pustiti zdaj na njivo svinje izganjat, ko poganja in zeleni tako bujno čebula. Policaj bi pohodil s svojimi

velikimi nogami vsako drugo bilko in bi napravil strašno škodo. Če pa bi leteli vsi za svinjami čez njivo, bi poteptali ves nasad. Bog ne daj!

Po kratkem prepiru so sklenili, da bi bilo najbolje, če vzdigne pet ali šest mož tistega na rame, ki bi naganjal svinje, ker po takem ne more gonjač ničesar potlačiti.

Ta nasvet, ki ga je izrekel svetovalec Purcl, se je zdel vsem zelo dober. Šterc, ki je bil suh ko koruzni žganec in zategadelj najlažji, je kleknil na potrte duri, katere so na naglem privekli k njivi. Šest močnejših mož je vzdignilo duri na rame. Štercu dado v roko dolg bič, da je pokal za svinjami. Urno so stopali možje za svinjami, Šterc pa je na durih blejal in pokal z bičem možem okoli ušes in po ušesih, da so kar mežikali. Svinje pa so se spuščale na vse strani po njivi ter hrustale in ruvale. Ko je hotel Šterc srdito udariti neko nepokorno prasico, se mu je zapletel bič po nesreči Edelmanu krog nosa in lica, da je kar zastokal in odskočil. V tistem trenutku pade pred njim Šorfšic, na Šorfšica pa duri z gonjačem in vseh sedem se je valjalo po njivi. Svinje pa so se jih prestrašile in pobegnile.

Možje so se skobacali počasi na noge in vlekli tarnaje vrata za seboj z njive. Eden se je držal za nos, drugi za roko, tretji je šepal. Poleg telesnih bolečin pa jih je bolelo najbolj to, da je toliko škode na lukovi njivi.

Ves Marberg je bil prepričan, da nimajo lukove trgatve le vsled te nesreče.

(Sloga.)

Malenkosti.

Marsikdo se hvali, da ima ljubico; v resnici pa ima ljubica njega.

Lepa dekleta, krepkih nog so bolj v nevarnosti, da padejo, nego popačena.

Kdo bi si mislil.

Sodnik: „Zakaj pa niste začeli kričati, ko se je lopov vti-hotapil v vaše stanovanje?“

Stara devica: „Kdo si je pa mislil, da je prišel krasti.“

RESNIČNI DOGODEK.

V nekem letovišču na Gorenjskem najela si je te dni imovita Dunajčanka prijazno vilo za bivališče. Ko si je vse poslopje temeljito ogledala ter se pogodila tudi za ceno, vrnila se je domov. Naslednji dan pa se je že spomnila, da si je pozabila ogledati stranišče, je li isto moderno s splakovanjem, takozvano „Water-Closeth“, ali navadno, kakoršna se zvečine še nahajajo po deželi. Da se tudi o tem prepriča, brzojavila je nemudoma ondotnemu poštarju: „Gospod I. I. v K.: Ali je pri vili „W-C.“,

Poštar je dolgo premišljeval, kaj naj bi pomenila kratica „W-C.“, in ker le ni mogel prave pogoditi, podal se je k gosposdu dekanu ter ga prosil, da bi mu razvozljaj uganko.

„To je vendar jasno, kot beli dan“, nasmehnil se je gospod dekan zafrkljivo. „Kratica „W-C.“ pomeni vendar „Wald-Capelle“. Gospa bi pač rada vedela, se li v bližnjem gozdiču nahaja kaka kapelica, kamor bi lahko zahajala opravljati svoje molitve, ali ne.“

„Srčna hvala, gospod dekan!“ zahvalil se je poštar dekanu, nato je odšel ter oddal naslednjo brzojavko:

„W-C.“ je kake četrte ure od vile. Stoji na prijaznem griču sredi jelkovega gozdička. Opravila se vrše vsak torek in petek. Ker je poleti navadno velik naval, je dobro, da se vsaj četrte ure prej naznani svoj prihod, in si tako zagotovi sedež, katerih je osemindvajset. Ob straneh so stojišča. Ob nedeljah se vrše vsa opravila s spremljevanjem orgelj. I. I.“

Z ulice.

„Gospodična, oprostite, jaz sem tu tujec! Ali bi mi ne hoteli povedati, kje da stanujete?“

Usmiljenost.

Redar potepuhu, kateremu je povratek v mesto prepovedan: Ali se zopet potikaš tod okoli; bi zopet menda rad kaj izmaknil?

Potepuh: Oh nikakor, gospod, slišal sem le na deželi, da ste nevarno oboleli in kot star znanec sem se hotel prepričati in vas obiskati.